

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 27 de març de 2008

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal del Sr. J.R.R. va interposar demanda, de data 3-4-2006, envers el Sr. E.S.V., l'Hble. COMÚ DE SANT JULIÀ DE LOIRA i la A. SA, en virtut de la qual sol·licita que se'ls condemni a l'abonament de la quantitat de 12.800 euros, amb més la totalitat de les despeses ocasionades a l'agent, amb més les costes processals.

La representació processal del Sr. E.S.V., l'Hble. COMÚ DE SANT JULIÀ DE LOIRA i la A. SA, S.A., van oposar-se a la demanda, per escrit de data 24-4-2006, i van demanar la desestimació de la demanda o, de forma subsidiària, la seva desestimació parcial, amb imposició de costes a la part agent.

II.- L'Hble. Tribunal de Batlles va dictar sentència, de data 20-9-2007, essent la seva part decisòria la que segueix: "DECIDEIX: Que hem d'estimar la demanda formulada pel J.R.R. contra l'Hble. Comú de Sant Julià de Lòria i la A. SA, S.A. desestimant-se no obstant la demanda formulada contra el Sr. E.S.V., i hem de condemnar i condemnem l'Hble. Comú de Sant Julià de Lòria i la A. SA, S.A. a satisfer al demandant l'import de 8.400.- €, més els interessos legals devengats per la mateixa a comptar de la data de fermesa de la present

Resolució i fins el dia del seu total pagament, i a satisfer la totalitat de les costes judicials ocasionades pel present procediment, inclosos honoraris d'advocat i procurador de la part agent, i sense fer especial pronunciament al respecte de les costes processals al Sr. E.S.V.".

III.- La representació processal de la part defenent va interposar recurs contra la sentència dictada a la instància i, en data 3-12-2007, va presentar escrit de conclusions, segons el qual i pels motius continguts en el mateix sol·licitava la revocació de la sentència d'instància. Per el contrari, la representació processal de la part agent va formular escrit de contesta a les conclusions, en data 8-1-2008, i va demanar que es procedís a la confirmació de la resolució d'instància, amb imposició de les costes processals.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius o greuges en els quals fonamenta la part recurrent el seu recurs són, en essència, els que segueixen. En primer terme, entén que el Tribunal de Batlles ha efectuat una errònia valoració de la prova, tota vegada que no ha quedat provada la perillositat dels flotadors ni de les instal·lacions, ni el seu mal estat ni la manca de diligència dels empleats. Per tant, el sol fet de la producció de l'accident no pot significar la condemna dels defenents, atès que no existeix en l'ordenament jurídic andorrà la responsabilitat objectiva. Afegeix que com que es tracta d'una activitat de risc, l'usuari l'assumeix quan decideix portar a terme l'esmentada activitat i que la declaració del Sr. M.A. es troba contradita per l'informe de la Policia i que no es pot prendre en consideració per quant no és un tècnic o perit, sinó un operari de l'estació. En segon terme, i de forma subsidiària, entén que la demanda es va adreçar contra tres persones, de les quals una resta absoluta i que fou estimada en relació a les dues defenents condemnades en dues terceres parts de la pretensió, per la qual cosa, i conforme al criteri del venciment

objectiu, no s'escau la imposició de les costes processals.

II.- L'estudi i decisió del primer motiu del recurs exigeix que la Sala examini la prova practicada i determini si, com sustenta la part recurrent, l'organisme jurisdiccional d'instància ha incidit o no en un error. La sentència d'instància entén que la conducta del monitor de l'estació, Sr. M.A., no pot ésser entesa com a diligent, atès que hauria hagut de preveure en atenció a les característiques físiques del demandant que l'accident era previsible i desaconsellar-li l'ús de les instal·lacions. Contra aquesta valoració de la manca de diligència, com a exigència per què prosperi una acció de responsabilitat extracontractual s'alça la part recurrent, tota vegada que entén que de la prova no s'extreu la manca de diligència, que es tracta d'una activitat de risc i que no s'admet la responsabilitat objectiva en l'ordenament jurídic Andorra.

Si s'examina la prova practicada a les actuacions resulta que l'accident va tenir lloc en una pista de dificultat blava, que el Sr. M.A. (foli 110) va declarar davant del Servei de Policia que "va patir un accident greu degut a que, a causa de la seva corpulència, va desequilibrar el flotador, potser també va tocar amb els peus a la neu, fent que el flotador es girés i ell caigués a sobre de la neu". Així mateix del propi informe del Servei de Policia (foli 111) es fa constar que les causes probables de l'accident són la corpulència de la víctima i una errònia posició del cos i que no existeix cap sistema de frenada propi del flotador, sinó que només hi ha un sistema rudimentari que permet la baixada més lenta i que aquest l'instal·la l'empleat de l'estació segons l'estat de la neu. Tanmateix, consta provat a les actuacions que tant la Sra. D. (foli 101) com la Sra. Benet (foli 103) van patir accidents en la utilització del tobogan de flotadors en el qual va esdevenir l'accident de la part agent.

III.- Del que s'ha exposat fins ara, aquesta Sala ha d'arribar a la conclusió que també concorre l'absència de la diligència quam in suis pròpia de l'activitat que es gestionava en el present cas. En efecte, s'ha de concloure amb el recurrent que l'activitat que es desenvolupava era una activitat de risc i que, per tant, quan algú decideix portar a terme una activitat d'aquest

tipus (esquí, tobogan, equitació, parapent, etc..) s'assumeix explícitament el risc propi de l'activitat. Però l'anterior asseveració no exclou que els riscos s'han de limitar als ínsits a l'activitat i no a tots aquells que es poden evitar amb el desenvolupament de les mesures de seguretat adients i amb la realització de les tasques de control i supervisió de l'activitat de forma diligent. En el cas que ens ocupa, no existeix contradicció entre la declaració del Sr. M.A. i l'informe del Servei de Policia, sinó que s'ha acreditat que la pista estava gelada, no es va adoptar el sistema específic i rudimentari de frenada, ni es va advertir, ateses les condicions físiques de l'agent, la possibilitat que es produís l'accident. Si a aquests extrems afegim que dues persones més han patit accidents en l'utilització de l'esmentada atracció s'extreu que, en el cas present, i d'acord amb les greus lesions que va patir el Sr. J.R.R., s'ha d'entendre que no es van desplegar els mitjans necessaris i adients per a evitar un dany previsible, de manera que en consonància amb la màxima "res ipsa loquitur", corresponia en aquest supòsit acreditar a la part que gestionava la instal·lació que el dany va ser degut a una hipòtesis de força major o cas fortuït; ço que, sens dubte, no resulta de les actuacions.

Les consideracions anteriors fan innecessari el pronunciament sobre si l'ordenament jurídic Andorra admet o refusa un sistema de responsabilitat objectiva, tota vegada que, en el cas que ens ocupa, la viabilitat de l'acció de responsabilitat extracontractual es justifica en una manca de diligència en la gestió de l'activitat que s'explota.

IV.- Quant al segon motiu de greuge o recurs, s'ha de refusar l'argument que entén que la condemna de dos dels tres defenents i l'absolució d'un d'ells esdevé un supòsit d'estimació parcial de la demanda, atès que en aquests casos es tracta d'accions acumulades que són resoltes en la mateixa sentència i la desestimació de la demanda envers un d'ells no pot titllar-se d'estimació parcial. En canvi, sí que ha de ser acollit el segon argument que s'utilitza en el sentit d'entendre que la imposició de les costes esdevé inadequada, al tractar-se d'una hipòtesis d'estimació parcial.

En efecte, al tractar-se d'un supòsit d'estimació parcial de la demanda, i no constatat en la resolució

judicial cap declaració de temeritat o de mala fe o d'estimació substancialment íntegre, s'ha d'aplicar allò que disposa la Novel·la 82, cap X i procedir a imposar a cada part les costes causades a la seva instància, essent les comunes per meitat. S'escau, per consegüent, revocar en aquest extrem la sentència d'instància.

Respecte de les costes d'aquesta alçada, l'estimació parcial del recurs es tradueix en la no imposició de les mateixes.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR EN PART el recurs interposat per la representació processal de la part defenent contra la sentència, de data 20-9-2007, dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles i revocar la seva part decisòria exclusivament en l'extrem relatiu a les costes processals, declarant que, en relació a l'Hble. COMÚ DE SANT JULIÀ DE LORIA i la A. SA, S.A., no procedeix la imposició de les costes de primera instància, sinó que s'ha de declarar que cada part haurà de suportar les costes causades a la seva instància i les comunes per meitat. No s'escau efectuar imposició de les costes d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-